

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2015/2

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2015 -2

<p>Zaaknummer: 14/3408/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 februari 2015</p>	<p>Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>Hoewel (aannemelijkheid van) bijgebruik in dit geval niet op gebruikelijke wijze (door vergelijking van THC/kreatinine-ratio's) kan worden beoordeeld, acht beroepscommissie o.b.v. overige gegevens aannemelijk dat klager softdrugs heeft gebruikt in de inrichting. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 14/3288/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 februari 2015</p>	<p>Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vernietiging eigendommen kan in principe pas na uitdrukkelijke toestemming gedetineerde. Ondertekening door klager van uitvoerformulier kon niet worden aangemerkt als toestemming voor het vernietigen (na een maand) van zijn spullen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 75,=.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 14/3309/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 februari 2015</p>	<p>Bevestigen mechanische middelen</p>	<p>Bij aanwending dwangmiddelen in PPC zijn beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit niet voldoende in acht genomen. Situatie waarin klager in een psychisch labiele situatie geboeid en gehelmd, en aanvankelijk verstoken van medicatie en zonder adequaat toezicht is gebracht, merkt de beroepscommissie aan als een onmenselijke behandeling. Sprake van strijd met artikel 3 EVRM. Beroep in zoverre gegrond en beklag alsnog (geheel) gegrond. Tegemoetkoming van € 250=.</p>	<p>Blz. 11</p>

<p>Zaaknummer: 14/3322/GA en 14/3394/GA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2015</p>	<p>DBT; Arbeid en werkzaamheden</p>	<p>Eerste plaatsing in plusprogramma is beslissing directeur. Beklag reeds gegrond vanwege ontbreken van bestemmingsaanwijzing ivm wijziging van regime algehele gemeenschap naar regime beperkte gemeenschap. Klager heeft AOW-gerechtigde leeftijd bereikt en dan geldt geen arbeidsverplichting. Nu niet blijkt dat klager wil werken noch dat hij hiertoe arbeidsongeschikt is bevonden is insluiting tijdens arbeidsblok niet onredelijk of onbillijk. Beroep directeur en klager ongegrond.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 14/3586/GA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2015</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden; Activiteiten; Bewegingsvrijheid mate van gemeenschap</p>	<p>Gedetineerden in een regime van beperkte gemeenschap mogen worden ingesloten als zij niet deelnemen aan activiteiten. Dit geldt niet voor een gedetineerde die vanwege structurele omstandigheden zoals langdurige arbeidsongeschiktheid niet kan deelnemen aan arbeid. Klager is langdurig arbeidsongeschikt. Zijn insluiting tijdens de arbeid is derhalve onredelijk en onbillijk. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 14/3334/GA en 14/3378/GA</p> <p>Datum uitspraak: 2 februari 2015</p>	<p>DBT; Bewegingsvrijheid mate van gemeenschap; Arbeid en werkzaamheden'; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Eerste plaatsing in plusprogramma beslissing directeur. Beklag reeds gegrond vanwege ontbreken van bestemmingsaanwijzing ivm wijziging van regime algehele gemeenschap naar regime beperkte gemeenschap. Insluiten van langdurig arbeidsongeschikten tijdens het arbeidsblok is ook in regime van beperkte gemeenschap onredelijk en onbillijk. Tegemoetkoming in totaal €75,=.</p>	<p>Blz. 18</p>

<p>Zaaknummer: 14/4695/GB</p> <p>Datum uitspraak: 18 februari 2015</p>	<p>Penitentiair programma</p>	<p>Klager is gedurende zijn p.p. in zijn schouder geschoten. De beroepscommissie verstaat de beslissing van de selectiefunctionaris in die zin dat klager, wiens veiligheid in het geding was, niet langer geschikt was voor deelname aan het p.p. en derhalve niet langer voldeed aan de in art. 7, derde lid, aanhef en onder f. van de Pm genoemde voorwaarde. Beslissing tot beëindiging p.p. niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 20</p>
<p>Zaaknummer: 14/4008/GB</p> <p>Datum uitspraak: 5 februari 2015</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime, gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Onvoldoende blijkt dat ten aanzien van klager nadere observatie is vereist. Naar aanleiding van één incident dat heeft plaatsgevonden in de p.i. Grave is een indicatiestelling aangevraagd voor plaatsing in een PPC. Niet blijkt dat er voorafgaand aan het incident sprake is geweest van wangedrag. Ook blijkt niet dat er is gekeken naar klagers gedrag gedurende eerdere detenties. De diagnose om klager in een PPC te plaatsen wordt niet gedragen door klagers gedrag. Beroep gegrond. Opdracht tot nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 21</p>
<p>Zaaknummer: 15/0051/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 januari 2015</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing gevangenis</p>	<p>Zelfmelder. Selectiefunctionaris heeft klager eerder uitstel van drie maanden verleend nadat beroep gegrond was verklaard. Thuissituatie is niet verbeterd. Gelet op brief van medisch specialist dient klager andermaal uitstel te krijgen. Met dit uitstel dient klager ervoor te zorgen dat verder uitstel niet meer nodig is. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 22</p>

<p>Zaaknummer: 14/2688/GM</p> <p>Datum uitspraak: 18 februari 2015</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Medische verzorging medicatieverstrekking; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klager niet in gelegenheid gesteld tijdig beroepschrift in te dienen. Medische dienst had meer regie kunnen voeren omtrent de voor klager noodzakelijke MS-behandeling. Achteruitgang sinds december 2013. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Toviaz is bekend urologisch middel waar geen beperkingen voor gelden. Beroep in zoverre ongegrond.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 14/3652/GM</p> <p>Datum uitspraak: 5 februari 2015</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstrekking; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Medische dienst is verantwoordelijk voor juiste medicatieverstrekking. Controle mogelijk via uitzetlijsten. Beroep gegrond. Bijwerkingen van ten onrechte voortduren van verstrekking van medicatie niet uit te sluiten. Tegemoetkoming € 100,=</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 14/3844/GM</p> <p>Datum uitspraak: 5 februari 2015</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Medische dienst had meer regie mogen en kunnen nemen voor het aanmeten van speciale contactlenzen voor klager. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, niet uit te sluiten dat slechter zicht ook verband houdt met natuurlijk verloop van keratoconus.</p>	<p>Blz. 26</p>
<p>Zaaknummer: 14/4823/GV</p> <p>Datum uitspraak: 9 februari 2015</p>	<p>Verlof algemeen</p>	<p>Afwijzing verzoek algemeen verlof niet onredelijk of onbillijk gelet op gepleegde delicten en eerdere delicten. Verzoek instellen onderzoek door reclassering niet onredelijk lang na overbrenging naar Nederland ingediend. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 27</p>

<p>Zaaknummer: 14/4481/GV</p> <p>Datum uitspraak: 20 januari 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Verlof strafonderbreking</p>	<p>Niet alleen beroep mogelijk tegen afwijzing van verlof, maar ook tegen andere beslissingen aangaande verlof. Nu tenuitvoerlegging van de straf na de strafonderbreking weer wordt hervat, kunnen onder omstandigheden voorwaarden aan de strafonderbreking worden verbonden. Het staat klager vrij om wel of niet akkoord te gaan met de strafonderbreking. In dit geval verbinden van voorwaarden locatiegeboden en et aan strafonderbreking niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 28</p>
<p>Zaaknummer: 14/3994/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 februari 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdelingsarrest</p>	<p>Vermelding in ochtendbulletin dat klager begeleid door het huis gaat is een schending van privacy die wordt gerechtvaardigd door het zwaardere belang van handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: 14/4021/TA</p> <p>Datum uitspraak: 20 februari 2015</p>	<p>Vermissing</p>	<p>Vermissing niet voor rekening inrichting die heeft getekend voor ontvangst van twee pallets met dozen, maar niet voor inhoud van die dozen die niet bekend kon zijn vanwege het ontbreken van paklijsten. Onvoldoende aannemelijk dat klager eigendommen in inrichting heeft gezien. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 31</p>
<p>Zaaknummer: 14/4035/TA</p> <p>Datum uitspraak: 13 februari 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen schending van privacy door vermelding in de openbare notulen van de kliniekraad in de Middageditie dat klager heeft gezegd mogelijk de media in te gaan lichten. Dergelijke mededeling is niet vertrouwelijk. Klager heeft risico genomen dat zijn naam vermeld zou worden. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 32</p>

<p>Zaaknummer: 14/3468/TA</p> <p>Datum uitspraak: 4 februari 2015</p>	Dwangmedicatie	Bij toepassing b-dwangbehandeling en voortzetting daarvan is voldaan aan de vereisten van de wet. Gelet op nog steeds voortduren daarvan wordt in overweging gegeven de zaak aan een extern deskundige zoals het Centrum voor Consultatie en Expertise voor te leggen. Beroep ongegrond.	Blz. 33
<p>Zaaknummer: 14/3887/TB</p> <p>Datum uitspraak: 11 februari 2015</p>	Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay	Afwijzing verzoek overplaatsing onredelijk gelet op de langdurige stagnatie van klagers behandeling. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen een maand, nog geen beslissing over tegemoetkoming.	Blz. 35
<p>Zaaknummer: 14/4044/JA</p> <p>Datum uitspraak: 26 januari 2015</p>	Informatieplicht; Ordemaatregel afzondering	Bij ordemaatregel van minder dan 24 uur ex wet geen noodzaak de ouders te informeren. Het toch informeren van ouders van klager die meerderjarig is en heeft aangegeven daarmee niet in te stemmen, is een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op eerbiediging van zijn privé leven. Beroep gegrond, in dit geval geen tegemoetkoming.	Blz. 36
<p>Zaaknummer: 14/4344/JA</p> <p>Datum uitspraak: 19 januari 2015</p>	Ordemaatregel aanleiding; Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Tegemoetkoming financieel	Ordemaatregel voor duur van twee dagen voor onderzoek van verdenking niet onredelijk. Duur van vier dagen wordt onnodig geacht, niet is onderbouwd wat in die dagen is onderzocht. Beroep deels ongegrond en deels gegrond, tegemoetkoming 20 euro.	Blz. 38
<p>Zaaknummer: 15/0134/SJZ</p> <p>Datum uitspraak: 22 januari 2015</p>	Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing	Maatregel ex Jeugdwet opgelegd op moment dat onder Wet op de jeugdzorg afgegeven machtiging gesloten jeugdzorg geldig is. Verzoeker heeft zich niet aan afspraken in behandeltraject gehouden en sprake van incident. Verzoek schorsing tijdelijke overplaatsing naar andere locatie afgewezen.	Blz. 39

Zaaknummer:

14/3408/GA

Datum uitspraak:

12 februari 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Schagen, J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Almere

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Disciplinaire straffen
aanleiding

Artikelen:

Pbw art. 30, 50, 51

Samenvatting:

Hoewel (aannemelijkheid van) bijgebruik in dit geval niet op gebruikelijke wijze (door vergelijking van THC/kreatinine-ratio's) kan worden beoordeeld, acht beroepscommissie o.b.v. overige gegevens aannemelijk dat klager softdrugs heeft gebruikt in de inrichting. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Aan de orde is de vraag of de positieve score van klager bij de urinecontrole van 20 april 2014 het gevolg is van softdrugsgebruik buiten de p.i. Almere (zoals klager stelt) of van softdrugsgebruik in de p.i. Almere (zoals de directeur stelt).

De beroepscommissie stelt voorop dat zij bij de beoordeling van deze vraag noodgedwongen moet afwijken van haar gebruikelijke beoordelingswijze waarbij

(de aannemelijkheid van) bijgebruik van softdrugs wordt beoordeeld door de bij twee urinecontroles gemeten THC/kreatinine-ratio's met elkaar te vergelijken. In dit geval is namelijk, omdat geen 'nulmeting' is uitgevoerd, slechts sprake van één urinecontrole waardoor de bij die urinecontrole gemeten THC/kreatinine-ratio niet kan worden vergeleken met de THC/kreatinine-ratio van een eerdere urinecontrole. De beroepscommissie beschikt evenwel over voldoende andere gegevens om tot een beoordeling van bovenstaande vraag te komen.

Vast staat dat klager op 28 maart 2014 is aangehouden, dat hij op 2 april 2014 is binnengekomen in de p.i. Almere en dat hij op 20 april 2014 bij een urinecontrole positief heeft gescoord op het gebruik van softdrugs. De bij die urinecontrole gemeten THC-waarde bedroeg ongeveer 600 ug/l. Ten tijde van de uitvoering van die urinecontrole verbleef klager achttien dagen in de p.i. Almere. Gelet op bovengenoemde gegevens, uitgaande van de gemiddelde halfwaardetijd van THC van 36 uur en in aanmerking genomen dat klager geen bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd waaruit kan worden opgemaakt dat bij hem sprake zou kunnen zijn van een afwijkende halfwaardetijd, acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager na zijn binnenkomst in de p.i. Almere softdrugs heeft gebruikt. Gelet hierop kan de beslissing van de directeur niet worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal met aanvulling van de gronden worden bevestigd.

Niets afdoende aan het vorenstaande beveelt de beroepscommissie de directeur

aan bij binnenkomst van gedetineerden in de inrichting een 'nulmeting' uit te voeren.

Zaaknummer:

14/3288/GA

Datum uitspraak:

12 februari 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.
Schagen, J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Lelystad

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 29, 45

Samenvatting:

Vernietiging eigendommen kan in principe pas na uitdrukkelijke toestemming gedetineerde. Ondertekening door klager van uitvoerformulier kon niet worden aangemerkt als toestemming voor het vernietigen (na een maand) van zijn spullen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 75,=.

Rechtsoverwegingen:

Hoewel de Pbw niet voorziet in een bepaling die betrekking heeft op onderhavige specifieke situatie, volgt uit – artikel 29, vierde lid en artikel 45, vijfde lid, van – de Pbw het uitgangspunt dat de directeur aan gedetineerden toebehorende voorwerpen enkel met toestemming van de betreffende gedetineerde mag (laten) vernietigen.

De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klager op 24 mei 2014 een uitvoerformulier heeft ondertekend. Op dit uitvoerformulier is een aantal voorwerpen genoteerd en staat voorts: "Indien de spullen na een maand na dagtekening niet zijn opgehaald, worden spullen die bij dit formulier zijn aangeboden voor uitvoer, vernietigd". De vraag is of de directeur de ondertekening door klager van het uitvoerformulier heeft kunnen aanmerken als een toestemming voor het vernietigen (na een maand) van de op het formulier genoteerde voorwerpen.

Naar het oordeel van de beroepscommissie kan de directeur in principe eerst overgaan tot vernietiging van aan gedetineerden toebehorende voorwerpen nadat de betreffende gedetineerde hiertoe een uitdrukkelijke toestemming, waaruit zijn intentie duidelijk en ondubbelzinnig blijkt, heeft gegeven. In het onderhavige geval heeft klager het uitvoerformulier ondertekend primair en met name met de intentie om de op dat formulier genoteerde voorwerpen aan te bieden voor uitvoer en – naar mag worden aangenomen – met het doel om die voorwerpen te behouden. Tegen deze achtergrond heeft de directeur de ondertekening door klager van het uitvoerformulier in redelijkheid niet kunnen aanmerken als een toestemming om de op het formulier genoteerde voorwerpen (een maand na ondertekening van het uitvoerformulier) te vernietigen. Gelet hierop en nu niet is gebleken dat klager op een ander moment dan wel op een andere wijze uitdrukkelijke toestemming heeft gegeven voor vernietiging van zijn eigendommen, is de beroepscommissie van oordeel dat de vernietiging van de betreffende voorwerpen moet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond

worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard.

Uitgangspunt is dat een tegemoetkoming bedoeld is voor door een gedetineerde ondervonden ongemak. In geval sprake is van schade en indien die schade eenvoudig is te begroten, is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. Vast staat dat klager schade heeft geleden als gevolg van de bestreden beslissing van de directeur. Uit het uitvoerformulier blijkt dat het verzoek tot uitvoer van klager betrekking had op 42 cd's, een baardtrimmer/tondeuse en beddengoed. De beroepscommissie gaat ervan uit dat deze voorwerpen door de inrichting zijn vernietigd. De hoogte van klagers schade is evenwel niet eenvoudig vast te stellen, nu klager de waarde van bovengenoemde voorwerpen heeft gespecificeerd noch gestaafd. Nu klager wel nadeel heeft ondervonden zal de beroepscommissie de hoogte van de tegemoetkoming naar redelijkheid en billijkheid vaststellen op € 75,=.

Zaaknummer:

14/3309/GA

Datum uitspraak:

12 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de

Bol, mr. A.T.

Bunt, prof.dr. H.G. van de

Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij het PPC Vught

Trefwoorden:

Bevestigen mechanische middelen
Cameratoezicht; Ordemaatregel afzondering;
Ordemaatregel aanleiding; Ordemaatregel
procedureel; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 23, 24a, 33, 57, 58; EVRM art. 3

Samenvatting:

Bij aanwending dwangmiddelen in PPC zijn beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit niet voldoende in acht genomen. Situatie waarin klager in een psychisch labiele situatie geboeid en gehelmd, en aanvankelijk verstoken van medicatie en zonder adequaat toezicht is gebracht, merkt de beroepscommissie aan als een onmenselijke behandeling. Sprake van strijd met artikel 3 EVRM. Beroep in zoverre gegrond en beklag alsnog (geheel) gegrond. Tegemoetkoming van € 250=.

Rechtsoverwegingen:

Relevante wet- en regelgeving

Artikel 2 van het EVRM luidt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:
a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze is

gedetineerd, te voorkomen;
c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 van het EVRM luidt:
“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Ingevolge artikel 23, eerste lid, onder a en b, van de Pbw in samenhang gezien met artikel 24, eerste lid, van de Pbw kan de directeur aan een gedetineerde een ordemaatregel van plaatsing in afzondering opleggen, indien dit in het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting dan wel in het belang van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming of ter bescherming van de betrokken gedetineerde noodzakelijk is.

Artikel 24a van de Pbw luidt:
“1. De directeur kan, indien dit ter bescherming van de geestelijke of lichamelijke toestand van de gedetineerde noodzakelijk is, bepalen dat de gedetineerde die in een afzonderingscel verblijft, dag en nacht door middel van een camera wordt geobserveerd.
2. Alvorens hij hiertoe beslist, wint hij het advies in van een gedragsdeskundige onderscheidenlijk inrichtingsarts, tenzij dit advies niet kan worden afgewacht. In dat geval wint de directeur het advies zo spoedig mogelijk na zijn beslissing in.”

Artikel 33, van de Pbw luidt – voor zover hier van belang –:
“1. De directeur kan bepalen dat een gedetineerde tijdens de afzondering door bevestiging van mechanische middelen aan zijn lichaam voor een periode van ten hoogste 24 uren in zijn bewegingsvrijheid

wordt beperkt, indien die beperking noodzakelijk is ter afwending van een van de gedetineerde uitgaand ernstig gevaar voor diens gezondheid of de veiligheid van anderen dan de gedetineerde. De directeur stelt de arts of diens vervanger en de commissie van toezicht van de bevestiging onverwijld in kennis.

2. Indien onverwijld tenuitvoerlegging van de maatregel, bedoeld in het eerste lid, geboden is, kan een ambtenaar of medewerker hiertoe beslissen en deze voor een periode van ten hoogste vier uren ten uitvoer leggen. De directeur of diens vervanger en de commissie van toezicht worden hiervan onverwijld in kennis gesteld.”

Op grond van artikel 57, eerste lid, onder c, g en i, van de Pbw stelt de directeur de gedetineerde in de gelegenheid te worden gehoord in een voor hem begrijpelijke taal, alvorens hij beslist tot de plaatsing in afzondering, de bevestiging van mechanische middelen en de observatie door middel van een camera. Op grond van het derde lid van dat artikel kan het horen achterwege blijven indien de vereiste spoed zich daartegen verzet en de gemoedstoestand van de gedetineerde daaraan in de weg staat.

Op grond van artikel 58, eerste lid, van de Pbw geeft de directeur de gedetineerde van elke beslissing als bedoeld in artikel 57, eerste lid, van de Pbw onverwijld schriftelijk en zoveel mogelijk in een voor hem begrijpelijke taal een met redenen omklede, gedagtekende en ondertekende mededeling.

3.2. Feiten en omstandigheden
De beroepscommissie gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Uit de stukken blijkt dat op 13 april 2014 aan klager een ordemaatregel van vijf dagen afzondering in een afzonderingscel is opgelegd, omdat hij een verwarde indruk maakte en twee keer een alarmsituatie had veroorzaakt. Genoemde maatregel is in beroep niet aan de orde.

Ten aanzien van de maatregelen onder a. is in de mededeling van 14 april 2014 (onder meer) het volgende vermeld:

"[...] Omstreeks 17.30 uur belde betrokkene met de mededeling dat hij een raam had vernield in de separeer en zich met het glas verwond had. Hierop is personeel meteen naar de separeer gegaan, maar daar aangekomen stond betrokkene lachend in zijn cel en vroeg om medicatie. Door deze misleiding is in overleg met [...] en [de directeur] besloten om betrokkene onder cameratoezicht te plaatsen. Omstreeks 18.15 uur: contactmoment met betrokkene, waarop die aangaf dat het raam kapot zou gaan als hij zijn zin niet kreeg. Hij wilde per direct een envelop en een potlood en wilde zijn advocaat bellen. Hier is het personeel niet in meegegaan, en bij terugkomst in de wacht zag ondergetekende dat betrokkene met zijn voeten probeerde het raam te vernielen. Hem hier via de intercom op aangesproken, met als gevolg dat betrokkene de camera afplakte. Het dienstdoende kaderlid is op de hoogte gebracht door [...] en daarbij vermeld dat betrokkene in het verleden om dezelfde reden in de mechanische middelen is geplaatst voor zijn eigen veiligheid." Klager is op 14 april 2014 rond 20.00 uur in de mechanische middelen geplaatst. De mechanische middelen zijn op 15 april 2014 rond 9.30 uur, nadat de psychiater en de directeur klager hadden gezien, weer verwijderd. De beslissing is op 15 april 2014 om 15.45 uur aan klager uitgereikt. Voorts

is klager, hoewel dit niet in de beslissing is vermeld, geobserveerd door een camera.

Ten aanzien van de maatregelen onder b. is bij beslissing van 18 april 2014 aan klager een ordemaatregel van plaatsing in afzondering in een afzonderingscel opgelegd voor de duur van vijf dagen. Volgens de rapportage heeft klager een dag nadat hij was teruggekeerd naar de verblijfsafdeling ernstig ontremd gedrag vertoond, bemoeide hij zich nadrukkelijk met het beleid van de afdeling en de bejegening van de overige patiënten, liet hij zich niet aanspreken als hij werd gecorrigeerd, weigerde hij opdrachten van het personeel en kwam dreigend over op het personeel en medepatiënten. Ook in de afzonderingscel heeft klager ontremd gedrag vertoond. Hij was druk in zijn bewegingen (zelf noemt hij dit oefeningen), weigerde mee te werken aan opdrachten van het personeel. Vanwege zijn gedrag op de afdeling en in de afzonderingscel is besloten klager te observeren door middel van een camera.

3.3. Oordeel

a.

De beroepscommissie beoordeelt zowel de wijze van behandeling bij de toepassing van de ordemaatregel als de waarborgen die daarbij in acht moeten worden genomen. Bepalend hiervoor is of gepaste middelen zijn gebruikt en of getracht is op minder ingrijpende wijze tegen klager op te treden. Klager was gedetineerd in een Penitentiair Psychiatrisch Centrum (PPC). Naar aanleiding van incidenten was hij in de afzonderingscel geplaatst. Toen tijdige verstrekking van medicatie, die van belang was voor zijn stemmingsbalans, uitbleef is klager agressief geworden. Niet gebleken is dat het personeel getracht heeft zijn gedrag te reguleren door een gesprek met

hem aan te gaan, een gedragskundige te raadplegen, te overleggen over toediening van kalmerende middelen of anderszins te trachten zijn gedrag te beïnvloeden. Klager is immers direct, nadat hij door het personeel via de intercom was aangesproken op zijn gedrag, met hulp van het Interne Bijstandsteam in de mechanische middelen geplaatst. Klager is direct aan voeten en handen op zijn rug geboeid en hem is een helm opgezet. Deze behandeling is niet alleen pijnlijk, maar is ook risicovol, zoals klager ten overstaan van de beroepscommissie, heeft betoogd. Vrijwel elke beweging was onmogelijk en hij was bang te stikken als hij onwel zou worden. Bij dit alles is van belang dat hij geen alarm kon slaan. Het voorgaande klemt te meer nu klager, een psychiatrisch patiënt, in een PPC verbleef, waar mag worden verwacht dat het personeel is uitgerust om met dergelijke situaties om te gaan. Deze behandeling heeft tot de volgende ochtend geduurd.

Hierbij klemt temeer dat essentiële in de Pbw genoemde rechtswaarborgen, die een zorgvuldige behandeling van klager hadden moeten garanderen, niet in acht zijn genomen. De toepassing door personeelsleden van de bevestiging van mechanische middelen heeft langer geduurd dan de maximale duur van 4 uur (artikel 33, tweede lid, van de Pbw). De directie is in gebreke gebleven na ommekomst hiervan de situatie zelf ter plaatse te beoordelen en zo nodig de maatregel te verlengen. Pas de volgende ochtend heeft de directeur klager samen met de psychiater om 9.30 uur bezocht. Toen is besloten de mechanische middelen te verwijderen. Ook stelt de beroepscommissie vast dat niet is gebleken dat de commissie van toezicht onverwijld in kennis is gesteld.

Ook de observatie van klager tijdens de nacht was niet in overeenstemming met de ernst van de situatie waarin klager was gebracht. Uit het door de directeur overgelegde summere "observatie-verslag", volgt namelijk dat klager op 14 april 2014 om 22.05, op 23.45 uur en 15 april 2014 om 01.01, 02.01, 03.33, 05.02 en 6.35 uur is geobserveerd en dat toen door het personeel is gezien dat klager rechtop zat dan wel dat hij sliep, kreunde en probeerde te zitten. Deze afstandelijke waarneming was onvoldoende om te kunnen beoordelen of het langer voortduren van de bevestiging van mechanische middelen noodzakelijk en verantwoord was. Klager zelf kon noch in woord noch in gebaar effectief communiceren met de meldkamer.

Voor wat betreft de toepassing van het cameratoezicht als vermeld onder a. is door de beklagcommissie reeds vastgesteld dat ook hier essentiële rechtswaarborgen niet in acht zijn genomen. De beklagcommissie heeft vastgesteld dat van de toepassing tot het cameratoezicht geen schriftelijke mededeling is opgemaakt en dat klager niet is gehoord. De beklagcommissie heeft het beklag op goede gronden formeel gegrond verklaard, maar komt bij de inhoudelijke beoordeling tot het oordeel dat het beklag ongegrond is. De beroepscommissie is van oordeel dat de klacht ook inhoudelijk gegrond is vanwege het niet in acht nemen van deze essentiële voorschriften.

Uit het voorgaande volgt dat bij de aanwending van dwangmiddelen tegen klager de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit niet voldoende in acht zijn genomen. De situatie waarin klager in een psychisch labiele situatie geboeid en gehelmd, en aanvankelijk verstoken van zijn medicatie zonder adequaat toezicht is

gebracht merkt de beroepscommissie aan als een onmenselijke behandeling. Hierdoor is gehandeld in strijd met het verbod in artikel 3 van het EVRM. Klager heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd die een aanwijzing opleveren voor handelen in strijd met artikel 2 van het EVRM.

Met betrekking tot de beklaggronden komt de beroepscommissie, anders dan de beklagcommissie, tot het oordeel dat bij zowel de beslissing tot toepassing van mechanische middelen als de toepassing van cameratoezicht in strijd is gehandeld met de daarvoor geldende voorschriften. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de beroepscommissie zal het beklag onder a. alsnog geheel gegrond verklaren en in totaal een tegemoetkoming toekennen van € 250,=.

b.

Ten aanzien van de beslissing tot oplegging van de ordemaatregel van 18 april 2014 heeft de beklagcommissie overwogen dat uit de schriftelijke mededeling van 18 april 2014 blijkt dat klager ernstig ontremd is in zijn gedrag, zich niet laat aanspreken en/of corrigeren door het afdelingspersoneel en weigert mee te werken aan opdrachten van het personeel. De beroepscommissie kan zich verenigen met het oordeel van de beklagcommissie dat de directeur op basis van dit gedrag in redelijkheid heeft kunnen beslissen om klager, in het belang van de handhaving van de orde en de veiligheid in de inrichting, de ordemaatregel van plaatsing in afzondering in een afzonderingscel op te leggen voor de duur van vijf dagen.

Nu de beklagcommissie het beklag met betrekking tot het cameratoezicht reeds gegrond heeft verklaard, kan het beroep enkel zijn gericht tegen de hoogte van

de toegekende tegemoetkoming. De beroepscommissie kan zich verenigen met de toegekende tegemoetkoming van € 25,=.

Het beroep ten aanzien van b. zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3322/GA en 14/3394/GA

Datum uitspraak:

2 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Boelens, drs. R.K. Moerings, prof.dr.mr. L.M. Jousma, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de locatie Norgerhaven,

Trefwoorden:

DBT; Arbeid en werkzaamheden

Artikelen:

Pbw art. 60, 47
Regeling arbeidsloon gedetineerden art. 7

Samenvatting:

Eerste plaatsing in plusprogramma is beslissing directeur. Beklag reeds gegrond vanwege ontbreken van bestemmingsaanwijzing ivm wijziging van regime algehele gemeenschap naar regime beperkte gemeenschap. Klager heeft AOW-gerechtigde leeftijd bereikt en dan geldt geen arbeidsverplichting. Nu niet blijkt dat klager wil werken noch dat hij hiertoe arbeidsongeschikt is bevonden is insluiting tijdens arbeidsblok niet onredelijk of onbillijk. Beroep directeur en klager

ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

3.1 In de uitspraak van 24 november 2014 met kenmerk 14/3363/GA en 14/3392/GA heeft de beroepscommissie, met verwijzing naar haar eerdere uitspraak van 13 oktober 2014 met kenmerk 14/1188/GA, overwogen dat zij ervan uitgaat dat een eerste plaatsing in het plusprogramma een beslissing genomen door of namens de directeur jegens de gedetineerde betreft zodat klager ontvankelijk is in zijn beklag. De beklagrechtter is in de onderhavige zaak dan ook op goede gronden tot het oordeel gekomen dat klager ontvankelijk is in zijn beklag.

3.2 De eerste plaatsing in het plusprogramma betekende in het onderhavige geval tevens de wijziging van een regime van algehele gemeenschap naar een regime van beperkte gemeenschap. Reeds omdat vaststaat dat op het moment dat de plaatsing in het plusprogramma plaatsvond de betreffende inrichting nog niet was aangewezen als inrichting met een regime van beperkte gemeenschap, acht de beroepscommissie het beklag gegrond en is het beroep van de directeur ongegrond.

3.3 In de uitspraak van 24 november 2014 met kenmerk 14/3363/GA en 14/3392/GA heeft de beroepscommissie geoordeeld over de wijziging van het regime van algehele gemeenschap naar beperkte gemeenschap. De beroepscommissie kwam tot het oordeel dat de Staatssecretaris niet in strijd met de wet heeft gehandeld. De beroepscommissie merkte evenwel op het van belang te achten dat ook in een regime van beperkte gemeenschap wordt gestreefd naar een maximale bewegingsvrijheid voor gedetineerden. Zij

baseert dit onder meer op het beginsel van minimale beperkingen, zoals is vastgelegd in artikel 2, vierde lid, van de Pbw.

3.4 Ten aanzien van de omstandigheid dat klager van 1 maart 2014 tot begin juli 2014 als AOW-er tijdens de arbeidsuren is ingesloten, overweegt de beroepscommissie het volgende. Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Regeling arbeidsloon gedetineerden, zoals deze is gewijzigd bij besluit van 21 december 2011 (Staatscourant 3 januari 2012, nr. 203), zijn gedetineerden die de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt niet verplicht tot het verrichten van arbeid. Zij ontvangen, indien zij niet aan de arbeid deelnemen een loonvervangende financiële tegemoetkoming ter hoogte van 80% van het basisuurloon. Deze regeling betekent dat de verplichting tot arbeid vervalt. Zij kunnen zich echter bereid verklaren te werken en zullen dan op hun geschiktheid hiervoor worden beoordeeld. Indien hierna arbeidsongeschiktheid optreedt geldt voor hen dezelfde regeling als voor gedetineerden die wel verplicht zijn te werken. Dit betreft zowel de hoogte van de uitkering als voor de regel dat bij langdurige of permanente arbeidsongeschiktheid in beginsel geen insluiting plaatsvindt tijdens de arbeidsuren.

3.5 Vaststaat dat klager de AOW-gerechtigde leeftijd heeft bereikt. Uit de stukken blijkt niet dat klager aan de arbeid wenste deel te nemen noch dat hij hiertoe arbeidsongeschikt is bevonden. Gelet op het vorenstaande kan de beslissing van de directeur om klager als AOW-er tijdens de arbeidsuren in te sluiten niet als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt.

3.5 Reeds gelet op hetgeen onder 3.2 is overwogen is de beroepscommissie van

oordeel dat het beroep van de directeur ongegrond is. De uitspraak van de beklagrechtster zal worden bevestigd met wijziging van de gronden.

3.6 Nu van een reële achteruitgang ten aanzien van het klager aangeboden dagprogramma niet is gebleken, kan de beroepscommissie zich verenigen met de hoogte van de toegekende tegemoetkoming. Het beroep van klager zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3586/GA

Datum uitspraak:

2 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Mohanlal, mr. G.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Hoogvliet

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden; Activiteiten;
Bewegingsvrijheid mate van gemeenschap

Artikelen:

Pbw art. 21

Samenvatting:

Gedetineerden in een regime van beperkte gemeenschap mogen worden ingesloten als zij niet deelnemen aan activiteiten. Dit geldt niet voor een gedetineerde die vanwege structurele omstandigheden zoals langdurige arbeidsongeschiktheid niet kan deelnemen aan arbeid. Klager is langdurig

arbeidsongeschikt. Zijn insluiting tijdens de arbeid is derhalve onredelijk en onbillijk. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie constateert dat klager in een h.v.b. verbleef, alwaar een regime van beperkte gemeenschap geldt. Voorts was hij langdurig arbeidsongeschikt verklaard en in de vijf weken voorafgaande aan zijn klacht regelmatig ingesloten tijdens de voor arbeid bestemde uren.

Uit artikel 21 van de Pbw volgt dat in een regime van beperkte gemeenschap gedetineerden in de gelegenheid worden gesteld gemeenschappelijk aan activiteiten deel te nemen. Overigens houden zij zich in de voor hen persoonlijk dan wel voor de gemeenschappelijke onderbrenging van gedetineerden bestemde verblijfsruimte op. Deze bepaling komt overeen met artikel 20, tweede lid, van de Pbw voor het regime van algehele gemeenschap. Deze regel impliceert dat gedetineerden die niet aan de activiteit arbeid deelnemen mogen worden ingesloten. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (o.a. 06/0009/GA van 28 februari 2006) geldt deze regel niet voor gedetineerden die door structurele omstandigheden in hun persoon gelegen, zoals bijvoorbeeld langdurige of permanente arbeidsongeschiktheid, niet aan de arbeid kunnen deelnemen.

De beroepscommissie is van oordeel dat de regel dat gedetineerden kunnen worden ingesloten zolang zij niet aan gemeenschappelijke activiteiten kunnen deelnemen eveneens niet geldt voor gedetineerden die in het regime van beperkte gemeenschap verblijven en door structurele omstandigheden, zoals arbeidsongeschiktheid voor onbepaalde tijd, niet aan de arbeid kunnen deelnemen.

De regelmatige insluiting van klager moet dan ook als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie acht het beklag dan ook hierom gegrond en het beroep van de directeur tegen de uitspraak van de beklagcommissie ongegrond. De beroepscommissie merkt hierbij op dat de directeur in elk geval de inspanningsverplichting heeft gedetineerden die structureel niet aan arbeid kunnen deelnemen, niet alleen in staat te stellen zich gedurende de arbeidsuren buiten hun verblijfsruimte op te houden maar hen in deze periode ook zoveel mogelijk een vervangend programma aan te bieden. Nu niet meer is vast te stellen hoe vaak en hoe lang klager tijdens de voor arbeid bestemde uren is ingesloten in de vijf weken voorafgaande aan zijn klacht, kan de hoogte van de tegemoetkoming niet worden bepaald. De beroepscommissie volstaat daarom met de gegrondverklaring van het beklag.

Zaaknummer:

14/3334/GA en 14/3378/GA

Datum uitspraak:

2 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boelens, drs. R.K.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Jousma, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de locatie
Norgerhaven

Trefwoorden:

DBT; Bewegingsvrijheid mate van
gemeenschap; Arbeid en werkzaamheden’;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 60, 20, 21

Samenvatting:

Eerste plaatsing in plusprogramma beslissing
directeur. Beklag reeds gegrond vanwege
ontbreken van bestemmingsaanwijzing ivm
wijziging van regime algehele gemeenschap
naar regime beperkte gemeenschap.
Insluiten van langdurig arbeidsongeschikten
tijdens het arbeidsblok is ook in regime
van beperkte gemeenschap onredelijk en
onbillijk. Tegemoetkoming in totaal €75,=.

Rechtsoverwegingen:

3.1 In de uitspraak van 24 november 2014
met kenmerk 14/3363/GA en 14/3392/GA
heeft de beroepscommissie, met verwijzing
naar haar eerdere uitspraak van 13 oktober
2014 met kenmerk 14/1188/GA, overwogen
dat zij ervan uitgaat dat een eerste plaatsing
in het plusprogramma een beslissing
genomen door of namens de directeur
jegens de gedetineerde betreft zodat klager
ontvankelijk is in zijn beklag.

De beklagrechtter is in de onderhavige zaak
dan ook op goede gronden tot het oordeel
gekomen dat klager ontvankelijk is in zijn
beklage.

3.2 De eerste plaatsing in het
plusprogramma betekende in het
onderhavige geval tevens de wijziging van
een regime van algehele gemeenschap naar
een regime van beperkte gemeenschap.
Vast staat dat op het moment dat de
plaatsing van klager in het plusprogramma
plaatsvond de locatie Norgerhaven nog
niet was aangewezen als inrichting met
een regime van beperkte gemeenschap. Bij
bestemmingsaanwijzing van 17 maart 2014
is de gevangenis van de locatie Norgerhaven

aangewezen als een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap. Reeds omdat vast staat dat op het moment dat de plaatsing in het plusprogramma plaatsvond de locatie Norgerhaven nog niet was aangewezen als inrichting met een regime van beperkte gemeenschap, acht de beroepscommissie het beklag in zoverre gegrond en het beroep van de directeur ongegrond.

3.3 In de uitspraak van 24 november 2014 met kenmerk 14/3363/GA en 14/3392/GA heeft de beroepscommissie geoordeeld over de wijziging van het regime van algehele gemeenschap naar beperkte gemeenschap. De beroepscommissie kwam tot het oordeel dat de Staatsecretaris hiermee niet in strijd met de wet heeft gehandeld. De beroepscommissie merkte evenwel op het van belang te achten dat ook in een regime van beperkte gemeenschap wordt gestreefd naar een maximale bewegingsvrijheid voor gedetineerden. Zij baseert dit onder meer op het beginsel van minimale beperkingen, zoals is vastgelegd in artikel 2, vierde lid, van de Pbw.

3.4 Dit uitgangspunt is van belang voor het beoordelen van deze klacht. Het plusprogramma in de locatie Norgerhaven bestaat voor 48 uur uit activiteiten, waarvan de arbeid een aanzienlijk aantal uren betreft. Klager komt op tegen de omstandigheid dat hij als structureel arbeidsongeschikte van 1 maart 2014 tot en met begin juli 2014 tijdens de arbeidsuren is ingesloten.

3.5 Hieromtrent overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit artikel 20, tweede lid, van de Pbw volgt dat gedetineerden die verblijven in een regime van algehele gemeenschap kunnen worden verplicht zich in hun verblijfsruimte op te

houden gedurende activiteiten waaraan zij niet deelnemen. Deze regel impliceert dat gedetineerden die niet aan de activiteit arbeid deelnemen mogen worden ingesloten. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (o.a. 06/0009/GA van 28 februari 2006) geldt deze regel niet voor gedetineerden die door structurele omstandigheden in hun persoon gelegen, zoals bijvoorbeeld langdurige of permanente arbeidsongeschiktheid, niet aan de arbeid kunnen deelnemen. Met de invoering van DBT is in alle gesloten inrichtingen het regime van algehele gemeenschap vervangen door het regime van beperkte gemeenschap. Uit artikel 21 van de Pbw volgt dat ook in een regime van beperkte gemeenschap gedetineerden in de gelegenheid worden gesteld gemeenschappelijk aan activiteiten deel te nemen. Overigens houden zij zich in de voor hen persoonlijk dan wel voor de gemeenschappelijke onderbrenging van gedetineerden bestemde verblijfsruimte op. De beroepscommissie is van oordeel dat de regel dat gedetineerden kunnen worden ingesloten zolang zij niet aan gemeenschappelijke activiteiten kunnen deelnemen eveneens niet geldt voor gedetineerden die in het regime van beperkte gemeenschap verblijven en door structurele omstandigheden, zoals arbeidsongeschiktheid voor onbepaalde tijd, niet aan de arbeid kunnen deelnemen. Dat is ten aanzien van klager het geval. Het beklag is dan ook hierom gegrond. De beroepscommissie merkt hierbij op dat de directeur in elk geval de inspanningsverplichting heeft gedetineerden die structureel niet aan arbeid kunnen deelnemen niet alleen in staat te stellen zich gedurende de arbeidsuren buiten hun verblijfsruimte op te houden maar hen in deze periode ook zoveel mogelijk

een vervangend programma aan te bieden. Klager zal voor de periode dat hij tijdens de arbeidsuren is ingesloten een tegemoetkoming toegekend krijgen van na te noemen hoogte.

3.6 Ten aanzien van de aan klager toegekende tegemoetkoming overweegt de beroepscommissie het volgende. De beroepscommissie heeft voor alle gevallen waarin het beklag tegen de initiële plaatsing reeds door het ontbreken van een tijdige aanwijzing van de inrichting als een inrichting met beperkte gemeenschap gegrond moet worden verklaard, een tegemoetkoming van € 50,= toegekend (vergelijk onder meer de uitspraak van 13 oktober 2014 met kenmerk 14/1188/GA). Nu de beroepscommissie daarnaast van oordeel is dat het insluiten van klager als structureel arbeidsongeschikte tijdens de arbeidsuren onredelijk en onbillijk is kan zij zich niet verenigen met de door de beklagrechtter toegekende tegemoetkoming van € 50,=. Klagers beroep hiertegen zal derhalve gegrond worden verklaard en de beroepscommissie zal klager een hogere tegemoetkoming toekennen van €75,=.

3.7 Gelet op hetgeen onder 3.2 tot en met 3.5 is overwogen is de beroepscommissie van oordeel dat het beroep van de directeur ongegrond is. De uitspraak van de beklagrechtter zal in zoverre worden bevestigd met wijziging van de gronden.

Zaaknummer:
14/4695/GB

Datum uitspraak:
18 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Penitentiair programma

Artikelen:

Pbw art. 4; Pm art. 7 en 9

Samenvatting:

Klager is gedurende zijn p.p. in zijn schouder geschoten. De beroepscommissie verstaat de beslissing van de selectiefunctionaris in die zin dat klager, wiens veiligheid in het geding was, niet langer geschikt was voor deelname aan het p.p. en derhalve niet langer voldeed aan de in art. 7, derde lid, aanhef en onder f. van de Pm genoemde voorwaarde. Beslissing tot beëindiging p.p. niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. In artikel 4 van de Pbw en de artikelen 7 en 9 van de Penitentiaire maatregel (Pm) zijn de voorwaarden opgenomen waaraan het penitentiair programma en de gedetineerde moeten voldoen.

4.2. Op grond van artikel 7, derde lid, aanhef en onder f. van de Pm betreft de selectiefunctionaris bij zijn beslissing om een gedetineerde in de gelegenheid te stellen deel te nemen aan een p.p. in ieder geval de geschiktheid van de gedetineerde voor een p.p. Vast is komen te staan dat klager gedurende zijn deelname aan het p.p. in zijn schouder is geschoten. De selectiefunctionaris heeft naar aanleiding hiervan beslist het p.p. te beëindigen in verband met (onder meer) klagers eigen

veiligheid. De beroepscommissie verstaat de beslissing van de selectiefunctionaris in die zin dat klager, wiens veiligheid in het geding was, niet langer geschikt was voor deelname aan het p.p. en derhalve niet langer voldeed aan de in artikel 7, derde lid, aanhef en onder f. van de Pm genoemde voorwaarde. Gelet hierop kan de beslissing van de selectiefunctionaris om klagers p.p. in ieder geval gedurende het onderzoek van de politie te beëindigen dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/4008/GB

Datum uitspraak:

5 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de

Bol, mr. A.T.

Rutten, mr. M.A.G.

Vis - van Alff, L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime, gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20c

Samenvatting:

Onvoldoende blijkt dat ten aanzien van klager nadere observatie is vereist. Naar aanleiding van één incident dat heeft plaatsgevonden in de p.i. Grave is een indicatiestelling aangevraagd voor plaatsing in een PPC. Niet blijkt dat er voorafgaand

aan het incident sprake is geweest van wangedrag. Ook blijkt niet dat er is gekeken naar klagers gedrag gedurende eerdere detenties. De diagnose om klager in een PPC te plaatsen wordt niet gedragen door klagers gedrag. Beroep gegrond. Opdracht tot nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Het PPC van de p.i. Vught is een inrichting voor mannen met een individueel regime en een normaal beveiligingsniveau.

4.2. Op grond van het bepaalde in artikel 20c van de Regeling komen voor plaatsing in een PPC die gedetineerden in aanmerking, ten aanzien van wie in verband met een psychiatrische stoornis, een persoonlijkheidsstoornis, psychosociale problematiek, verslavingsproblematiek of een verstandelijke beperking, forensische zorg is geïndiceerd of ten aanzien van wie in verband met de vraag of forensische zorg is geïndiceerd, nadere observatie is vereist.

4.3. De beslissing tot plaatsing of overplaatsing naar het PPC wordt conform artikel 15 van de Pbw door de selectiefunctionaris genomen. In de toelichting bij artikel 20c is bepaald dat de directeur van de inrichting waar de gedetineerde op dat moment verblijft aan de selectiefunctionaris advies uitbrengt over de behoefte aan forensische zorg. Dit advies wordt gegeven op basis van screening en indicatiestelling door het psycho-medisch overleg van de inrichting of het Nederlands Instituut voor Forensische Psychiatrie en Psychologie (NIFP).

4.4. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris moet bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als

onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat uit de stukken onvoldoende blijkt dat ten aanzien van klager nadere observatie is vereist. Naar aanleiding van één incident dat heeft plaatsgevonden in de p.i. Grave is er een indicatiestelling aangevraagd voor plaatsing in een PPC. Uit het selectieadvies van de p.i. Grave blijkt niet dat er voorafgaand aan het incident sprake is geweest van wangedrag. Ook blijkt niet dat er is gekeken naar klagers gedrag gedurende eerdere detenties. De diagnose om klager in een PPC te plaatsen wordt niet gedragen door klagers gedrag zoals dat is omschreven in het selectieadvies van de p.i. Grave en de indicatiestelling van het NIFP. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie zal in een afzonderlijke beslissing bepalen of enige tegemoetkoming aan klager geboden is.

Zaaknummer:

15/0051/GB

Datum uitspraak:

21 januari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Moerings, prof.dr. L.M.
Kokee, R. mr. (secre.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing
gevangenis

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Zelfmelder. Selectiefunctionaris heeft klager eerder uitstel van drie maanden verleend nadat beroep gegrond was verklaard. Thuissituatie is niet verbeterd. Gelet op brief van medisch specialist dient klager andermaal uitstel te krijgen. Met dit uitstel dient klager ervoor te zorgen dat verder uitstel niet meer nodig is. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1 De p.i. Dordrecht is een gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau.

4.2. Klager, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap worden geplaatst.

4.3. In haar uitspraak van 22 oktober 2014 (14/3837/GB) heeft de beroepscommissie een eerder beroep van klager gegrond verklaard en daarbij het volgende overwogen:
“(…)De beroepscommissie is van oordeel dat gezien de stapeling van problemen in klagers thuissituatie er voldoende aanleiding is om klager thans uitstel te verlenen voor het ondergaan van de aan hem opgelegde vrijheidsstraf. Gelet op de medisch slechte conditie van klagers vrouw, zoon en vader, waar klager degene is die hen zorg biedt, dient gezien deze bijzondere omstandigheid thans het belang van klager om zijn familie te ondersteunen te prevaleren boven het ten uitvoerleggen van de aan hem opgelegde vrijheidsstraf. Het is niet redelijk te veronderstellen

dat klager na de aan hem opgelegde vrijheidsstraf meteen over een mogelijke oplossing omtrent zijn thuissituatie diende na te denken, ook omdat klager niet kon weten wanneer na het onherroepelijk geworden vonnis hij een oproep tot melden zou ontvangen en een deel van de door klager aangevoerde problemen omtrent zijn thuissituatie zich pas heeft voorgedaan gedurende de periode na de aan klager opgelegde vrijheidsstraf. Overigens past gezinsproblematiek binnen het geldende beleid waar het betreft het verlenen van uitstel inzake de tenuitvoerlegging van vonnissen. (...) De beroepscommissie is van oordeel dat klager tenminste uitstel moet krijgen voor het zich moeten melden om de vrijheidsstraf te ondergaan voor een periode van drie maanden vanaf de datum van deze uitspraak. Na het verstrijken van deze periode kan de selectiefunctionaris bezien of verder uitstel aangewezen is (...)."

Uit de stukken begrijpt de beroepscommissie dat de thuissituatie sindsdien niet is verbeterd. Door klager is een brief van de internist-nefroloog van het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC) van 31 december 2014 overgelegd waarin over de partner van klager het volgende wordt gesteld:

" (...) In deze emotionele periode speelt de partner van mijn patiënte , [klager], een zeer belangrijke ondersteunende rol binnen het gezin. In mijn mening is zijn fysieke aanwezigheid essentieel, met name voor het motiveren van de patiënte om therapietrouw te blijven en voor de zorg van de kinderen. Het zou de komende maanden uiterst inopportuun zijn als deze ondersteuning wegvalt (...)."

In de brief van de medisch specialist wordt gezinspeeld op een therapie van enkele maanden. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat klager andermaal uitstel

moet worden verleend voor een periode van drie maanden. Gelet hierop moet de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing worden vernietigd. De selectiefunctionaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

De beroepscommissie merkt nog op dat uit de stukken onvoldoende is gebleken welke pogingen klager heeft ondernomen om – al dan niet door tussenkomst van de huisarts en met gebruikmaking van eventuele financiële compensatieregelingen - professionele hulp in te schakelen bij bijvoorbeeld de gemeente (WMO) of thuiszorgaanbieders. De noodzaak van tenuitvoerlegging staat voorop en neemt toe naarmate deze telkens wordt uitgesteld. Hierbij is tevens van belang de lange duur van de gevangenisstraf die klager dient te ondergaan. Aan het verlenen van uitstel kan klager dus niet de verwachting ontleenen dat hem later wederom uitstel zal worden verleend. Het verleende uitstel dient er tevens op gericht te zijn dat na deze termijn geen verder uitstel meer nodig is.

Zaaknummer:

14/2688/GM

Datum uitspraak:

18 februari 2015

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de
Ruissen, C.J.
Vogelenzang, R.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling; Medische
verzorging medicatieverstrekking;
Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Klager niet in gelegenheid gesteld tijdig beroepschrift in te dienen. Medische dienst had meer regie kunnen voeren omtrent de voor klager noodzakelijke MS-behandeling. Achteruitgang sinds december 2013. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming. Toviaz is bekend urologisch middel waar geen beperkingen voor gelden. Beroep in zoverre ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 30, tweede lid, van de Pm wordt het beroepschrift uiterlijk op de zevende dag na die van de ontvangst van het afschrift van de mededeling van de medisch adviseur ingediend. Het verslag van bemiddeling van de medisch adviseur is gedateerd op 4 juni 2014 en volgens mededeling van klager enkele dagen later ontvangen. Het beroepschrift is op 31 juli 2014 op het secretariaat van de Raad ontvangen en derhalve na voormelde termijn. De beroepscommissie sluit niet uit dat de ziekte van klager mede ten grondslag heeft gelegen aan de te late indiening van het beroepscommissie. Ook begrijpt de beroepscommissie dat klager niet in de gelegenheid is gesteld om met behulp van een computer zijn beroepschrift op te stellen

en in te dienen. Tegen deze achtergrond moet klager het voordeel van de twijfel worden gegeven en dient hij te worden ontvangen in zijn beroep.

Op grond van de stukken, waaronder het beschikbare medisch dossier en de toelichting van klager ter zitting van de beroepscommissie stelt de beroepscommissie het volgende vast. Bij klager is eind jaren tachtig van de vorige eeuw (1987/1988) MS geconstateerd. Eind 2009 is klager verhuisd naar België waar hij een behandeling heeft gekregen. Op 21 januari 2014 is klager in België aangehouden en op 27 januari 2014 is hij vanuit de gevangenis in Hasselt (België) overgebracht naar de p.i. Vught. Klager stelt in zijn brief van 14 april 2014 dat hij in België de volgende medicatie verstrekt heeft gekregen: 2x50 mg Prednison, 2x100 mg Diclofenac, 1x40mg Omeprazol en 1x4mg Toviaz. In de p.i. Vught kreeg hij voormelde medicatie ook voorgeschreven, behalve de Prednison. In de periode die daarop volgt blijkt dat van de periode van na 2009 geen medische gegevens beschikbaar zijn. Op 4 maart 2014 vraagt klager om een consult bij een uroloog. Klager wordt op 5 maart 2014 gezien door de inrichtingsarts die hem antibiotica voorschrijft. Op 10 maart 2014 wordt informatie opgevraagd bij de uroloog te Maastricht. Op 12 maart 2014 heeft klager een uitgebreid medisch dossier aan de medische dienst overhandigd. Ook hieruit bleken geen gegevens van na 2009 beschikbaar. Naast de MS-problematiek bleek sprake te zijn van een urologische problematiek. Klager is verwezen naar de neuroloog. Op 2 april 2014 vraagt klager andermaal om een verwijzing naar de uroloog. De inrichtingsarts wil eerst de bevindingen van de neuroloog afwachten, vanwege een mogelijk verband met het

neurologisch ziektebeeld. Op 7 april 2014 is klager vanwege een verslechtering van zijn neurologische toestand met spoed verwezen naar het ziekenhuis. Aldaar is hij tot 12 april 2014 opgenomen geweest. Op 7 mei 2014 vermeldt het medisch dossier dat klager veel last ervaart van MS. Zijn lichamelijke toestand dreigt achteruit te gaan. Uit de medische staat blijkt verder dat vanaf 1 augustus 2014 is gestart met 1x30mg Prednison.

De beroepscommissie veronderstelt dat bij binnenkomst van klager in de p.i. Vught bekend moet zijn geweest dat klager MS heeft. Tegen die achtergrond is de beroepscommissie van oordeel dat de medische dienst meer regie had kunnen voeren omtrent de voor klager noodzakelijke behandeling door hem eerder te verwijzen naar de neuroloog en uroloog. Hiervoor bestond temeer aanleiding nu, uit de brief van de neuroloog van het JBZ ziekenhuis te Den Bosch van 7 april 2014 naar voren komt dat sinds december (2013) klager is achteruit gegaan. Klager is met zijn rechterbeen gaan slepen en heeft in januari in België een solumedrolkuur gehad, doch niet afgemaakt. De neurologische klachten werden erger. Met name bij MS is van belang dat de patiënt stabiel wordt ingesteld. Er waren dan ook voldoende redenen om Prednison te blijven voorschrijven. De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband gezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts kan worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve in zoverre gegrond worden verklaard. De beroepscommissie kan geen gradatie aanbrenge in de mate waarin het handelen van de medische dienst heeft bijgedragen aan de gestelde verslechtering van klagers

MS. Om die reden zal de beroepscommissie klager geen tegemoetkoming toekennen. In beroep is door klager tevens geklaagd over het voorgeschreven medicijn Toviaz, dat een negatieve bijwerking heeft bij de ziekte MS. De beroepscommissie merkt op dat klager volgens eigen zeggen dit middel al in België voorgeschreven kreeg. Los daarvan is Toviaz een bekend urologisch middel waar geen beperkingen voor gelden. Dit onderdeel van het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3652/GM

Datum uitspraak:

5 februari 2015

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Ruissen, C.J.
Vogelenzang, R.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging medicatieverstrekking;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Medische dienst is verantwoordelijk voor juiste medicatieverstrekking. Controle mogelijk via uitzetlijsten. Beroep gegrond. Bijwerkingen van ten onrechte voortduren van verstrekking van medicatie niet uit te sluiten. Tegemoetkoming € 100,=

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat tussen partijen niet in geding is dat aan klager

in ieder geval tot 25 juli 2014 Concerta is verstrekt terwijl eerder op advies van de psychiater was besloten de verstrekking van Concerta vanaf 9 april 2014 af te bouwen en uiteindelijk stop te zetten. Aan klager is ten onrechte voor een periode van meer dan drie maanden Concerta verstrekt.

De medisch adviseur vermeldt in het verslag van 22 september 2014 onder meer het volgende:

“Ik [medisch adviseur, rsj] heb op 22 september 2014 telefonisch overleg gehad met het hoofd zorg over dit probleem en de wijze waarop met de recepten wordt omgegaan op de medische dienst. Daarnaast heb ik overlegd met onze farmaceutisch adviseur.

Hieruit blijkt het volgende:

De psychiater schrijft zelf de medicijnen voor in het microHis (huisartsen)dossier. Zij heeft op 9 april een stoprecept geschreven voor de dosering van 56 mg. Zij heeft op 15 april 2014 een stoprecept geschreven voor de dosering van 36 mg en zij heeft op 18 april 2014 een recept geschreven voor de dosering van 18 mg voor vier dagen. Hierna zou u [klager, rsj] volledig zijn afgebouwd van dit medicijn.

Volgens het hoofd zorg komen alle door een arts getekende recepten terecht in een soort ‘verzamelbak’ en worden ze door een van de verpleegkundigen per e-mail doorgestuurd naar de apotheek, die de wijzigingen verwerkt.

Een of twee dagen later komen de ‘papieren’ recepten naar de apotheek, samen met de bak ‘geweigerde’ medicatie (dit gaat namelijk sneller dan per post). De apotheek controleert deze papieren recepten niet meer (men gaat uit van de per e-mail doorgestuurde recepten) en volgens de

farmaceutisch adviseur zijn hierover ook geen afspraken gemaakt en is een dergelijke controle niet nodig.

Wel is contractueel het volgende vastgelegd:

De apotheek stuurt standaard:

- a. uitzetlijst voor het uitdelen van de medicatie per uitdeelmoment bij iedere aflevering;
- b. actueel overzicht van medicatie per patiënt bij iedere mutatie. (...).”

Hoewel gelet op het vorenstaande niet kan worden uitgesloten dat (ook) de apotheek een fout heeft gemaakt, is de beroepscommissie van oordeel dat op de medische dienst de verantwoordelijkheid rust dat aan klager de juiste medicatie wordt verstrekt. De medische dienst moet hebben geweten dat de apotheek de papieren recepten niet meer controleert. Verder had de medische dienst de wijzigingen in de medicatie kunnen controleren aan de hand van de uitzetlijsten. Het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien is de beroepscommissie van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager. Niet uit te sluiten is dat door de voortdurende verstrekking van Concerta klager bijwerkingen heeft ondervonden. De beroepscommissie stelt de tegemoetkoming derhalve vast op € 100,-.

Zaaknummer:

14/3844/GM

Datum uitspraak:

5 februari 2015

Beroepscommissie:

Paauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de
Ruissen, C.J.
Vogelenzang, R.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting:

Medische dienst had meer regie mogen en kunnen nemen voor het aanmeten van speciale contactlenzen voor klager. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, niet uit te sluiten dat slechter zicht ook verband houdt met natuurlijk verloop van keratoconus.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van de stukken, waaronder het medisch dossier, stelt de beroepscommissie vast dat vanaf of kort na klagers binnenkomst in de inrichting in juli 2013 de medische dienst bekend was met het feit dat klager leed aan een oogziekte: keratoconus. Vanaf dat moment volgen met kleine en grote tussenpozen verwijzingen naar een opticiën en oogarts. Pas op 28 juli 2014 worden contactlenzen aangemeten, waardoor klager – zo staat vermeld in het dossier – 80 % meer zicht krijgt. Een deel van de opgetreden vertraging kan verklaard worden door klagers tijdelijke observatieplaatsing in het PBC. Niettemin is de beroepscommissie van oordeel dat het te lang heeft geduurd alvorens klager contactlenzen kreeg aangemeten. De medische dienst had voor een dergelijk probleem meer regie mogen en kunnen

nemen. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager, nu niet is uit te sluiten dat het slechtere zicht dat klager stelt ook kan komen door een natuurlijk verloop van keratoconus.

Zaaknummer:

14/4823/GV

Datum uitspraak:

9 februari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, art. 4, 14 e.v.

Samenvatting:

Afwijzing verzoek algemeen verlof niet onredelijk of onbillijk gelet op gepleegde delicten en eerdere delicten. Verzoek instellen onderzoek door reclassering niet onredelijk lang na overbrenging naar Nederland ingediend. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van 3 jaar (1095 dagen) met aftrek, wegens een zeden- en geweldsdelict. Deze straf is hem in België opgelegd en wordt na omzetting via de WOTS-procedure in Nederland ten uitvoer gelegd. Aansluitend dient hij 5

dagen subsidiaire hechtenis te ondergaan, alsmede 7 dagen gijzeling op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften. De einddatum van klagers detentie valt op of omstreeks 30 april 2015.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verlofaanvraag. Hij kan in totaal vier verlofaanvragen indienen.

Op grond van artikel 4, aanhef en onder b en i van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting wordt het verlof geweigerd in geval van – kort gezegd – gevaar voor het plegen van strafbare feiten en het risico van maatschappelijke onrust. Gelet op de door klager gepleegde delicten waarvoor hij thans gedetineerd is, alsmede de delicten die hij blijkens het uittreksel Justitiële Documentatie in het verleden heeft gepleegd, heeft de Staatssecretaris in redelijkheid kunnen besluiten dat eerst onderzoek dient plaats te vinden om een inschatting te kunnen maken van vorenbedoelde risico's. Klager verblijft sinds 30 september 2014 in Nederland voor de tenuitvoerlegging van zijn straf. De directeur van de inrichting heeft op 28 oktober 2014 de reclassering verzocht een onderzoek in te stellen. Dit verzoek is derhalve niet onredelijk lang na aanvang van klagers detentie in Nederland ingediend en tevens op een moment dat nog sprake was van een zodanig lang strafrestant dat algemeen verlof nog mogelijk is. De omstandigheid dat het reclasseringsrapport op 20 januari 2015 is uitgebracht en hierin geen inschatting kon worden gemaakt van het recidiverisico vanwege klagers ontkenning van de delicten waarvoor hij is veroordeeld, maakt de beslissing van de Staatssecretaris niet alsnog onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. Wel

is van belang om in de thans nog resterende tijd tot aan de einddatum van de detentie de mogelijkheden van op terugkeer gerichte activiteiten te bezien.

Zaaknummer:

14/4481/GV

Datum uitspraak:

20 januari 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Verlof
strafonderbreking

Artikelen:

Pbw art. 72, 73 Regeling tijdelijk verlaten
van de inrichting art. 1, 5 lid 2, 34 tot en
met 40

Samenvatting:

Niet alleen beroep mogelijk tegen
afwijzing van verlof, maar ook tegen
andere beslissingen aangaande verlof.
Nu tenuitvoerlegging van de straf na de
strafonderbreking weer wordt hervat,
kunnen onder omstandigheden voorwaarden
aan de strafonderbreking worden verbonden.
Het staat klager vrij om wel of niet akkoord
te gaan met de strafonderbreking. In
dit geval verbinden van voorwaarden
locatiegeboden en et aan strafonderbreking
niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf
van drie jaar en zeven maanden met

aftrek, wegens witwassen, deelname een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven en overtreding van de Wet Wapens en Munitie. Aansluitend dient hij een gevangenisstraf van 28 maanden en 24 dagen te ondergaan. De v.i.-datum is gesteld op 26 februari 2017. Daarop aansluitend dient hij eventueel een subsidiaire hechtenis van 365 dagen te ondergaan.

Voor zover klager heeft aangevoerd dat hij geen verzoek om strafonderbreking heeft ingediend, overweegt de beroepscommissie dat in het advies vrijheden van de directeur van het JCvSZ van 20 november 2014 is vermeld dat klager voor de duur van zijn behandeling (8 weken) strafonderbreking aanvraagt en hij zeer gemotiveerd is deze behandeling te ondergaan. Niet gebleken is dat de Staatssecretaris niet van voormelde informatie heeft mogen uitgaan.

Op grond van artikel 1, aanhef en onder m, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) wordt verstaan onder verlof, het al dan niet onder begeleiding of bewaking, tijdelijk verlaten van de inrichting voor één van de in deze regeling genoemde doeleinden. Strafonderbreking kan naar het oordeel van de beroepscommissie dan ook worden aangemerkt als een vorm van verlof. Daaraan doet niet af dat de strafonderbreking in artikel 1, aanhef en onder q, van de Regeling nader is gedefinieerd. In dat artikel is vermeld dat onder strafonderbreking wordt verstaan de opschorting van de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf als bedoeld in de artikelen 34 tot en met 40 van deze regeling.

Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht tegen een hem betreffende beslissing aangaande

verlof, voor zover hiertegen geen beklag ingevolge artikel 60, eerste en tweede lid, openstaat, een met redenen omkleed beroepschrift in te dienen bij de commissie, bedoeld in artikel 73, eerste lid. Gelet op deze formulering is de beroepscommissie van oordeel dat niet alleen beroep openstaat tegen een afwijzing van een verzoek om verlof, maar dat ook beroep openstaat tegen andere beslissingen aangaande verlof, zoals een beslissing met betrekking tot de aan een verlof verbonden voorwaarden. Dit is ook in lijn met eerdere uitspraken van de beroepscommissie, zoals bijvoorbeeld 11/2734/GV van 19 september 2011 en 10/2367/GV van 31 augustus 2010.

In artikel 5, tweede lid, van de Regeling is vermeld dat bij de verlening van het verlof bijzondere voorwaarden kunnen worden gesteld, die het gedrag van de gedetineerde betreffen. Strafonderbreking is hiervan niet uitgesloten nu artikel 5, tweede lid, van de Regeling valt onder het hoofdstuk "Algemene bepalingen" van de Regeling.

De beroepscommissie overweegt dat een opschorting van de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf voor de duur van de strafonderbreking, welk gedeelte later weer dient te worden ondergaan, feitelijk kan neerkomen op een verzwaring van de opgelegde vrijheidsstraf. Dit geldt te meer indien aan deze strafonderbreking (bijzondere) voorwaarden worden verbonden, zoals controle door middel van elektronisch toezicht. Immers, zonder strafonderbreking zal de gedetineerde eerder, behoudens voorwaarden die in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling kunnen worden gesteld, een "vrij man" zijn. De beroepscommissie acht het echter gelet op de omstandigheid dat de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf na afloop van de

strafonderbreking zal worden hervat, te rechtvaardigen dat ter verzekering van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf bijzondere voorwaarden aan een strafonderbreking worden gesteld. In de situatie van klager is sprake van locatiegeboden, waarvan de naleving wordt verzekerd door elektronisch toezicht. De beroepscommissie zal zich hierna uitspreken of de Staatssecretaris in redelijkheid tot oplegging van genoemde voorwaarden kon beslissen. Bij een positieve uitkomst van deze afweging staat het klager vrij om al dan niet akkoord te gaan met de strafonderbreking.

In het advies vrijheden is vermeld dat klager op 12 maart 2013, gedurende een strafonderbreking, zijn enkelband heeft doorgeknipt en zijn woning heeft verlaten. Het niet terugkeren van een verlof wordt aangemerkt als het onttrekken aan detentie. Klager heeft zich van 12 maart 2013 tot zijn aanhouding op 25 juni 2013 onttrokken aan detentie. Gelet hierop acht de beroepscommissie de beslissing tot het verbinden van voorwaarden aan de aan klager op medische gronden verleende strafonderbreking niet onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3994/TA

Datum uitspraak:

23 februari 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.

Meer, C.W. van der

Wouda, drs. J.E.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdelingsarrest

Artikelen:

Bvt art. 56; EVRM art. 8

Samenvatting:

Vermelding in ochtendbulletin dat klager begeleid door het huis gaat is een schending van privacy die wordt gerechtvaardigd door het zwaardere belang van handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie wijst het vlak voor aanvang van de zitting gedane verzoek om aanhouding van de behandeling van het beroep (en drie andere beroepszaken van klager) af, nu zowel klager als zijn raadsman er zelf voor hebben gekozen niet ter zitting aanwezig te zijn terwijl moet worden aangenomen dat zij daartoe wel in staat waren en klager daartoe in de gelegenheid is gesteld.

Uit eerdere rechtspraak van de beroepscommissie blijkt dat het via het ochtendbulletin onder medepatiënten verspreiden van gegevens over een aan een met naam en toenaam genoemde patiënt opgelegde maatregel en de reden daarvan een niet te rechtvaardigen inbreuk op de privacy als bedoeld in artikel 8, tweede lid, EVRM van die patiënt is (vgl. uitspraak 14/440/TA, 14/442/TA, 14/443/TA en 14/444/TA van 30 juli 2014).

De klacht heeft betrekking op het ochtendbulletin van woensdag 9 juli 2014.

Hierin staat onder meer klagers naam vermeld onder de kop "Begeleid door het huis".

De reden waarom aan klager deze maatregel is opgelegd wordt in dat ochtendbulletin niet genoemd. Op zichzelf vormt het noemen van klager als een van de personen die zich slechts onder begeleiding door de inrichting mogen begeven, een schending van klagers privacy. De beroepscommissie moet afwegen of deze schending te rechtvaardigen is. De beroepscommissie vindt deze rechtvaardiging in het belang van het handhaven van de orde en veiligheid in de inrichting. Namens het hoofd van de inrichting is ter zitting betoogd dat het door de inrichting voorgestane behandelklimaat inhoudt dat alle personen in de inrichting, personeel en patiënten, gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de veiligheid in de inrichting en elkaar op bepaald - onveilig - gedrag moeten aanspreken. Het verplicht begeleid worden wanneer men de eigen afdeling verlaat wijkt af van de normale gang van zaken en is gegrond op een omwille van de orde en veiligheid opgelegde maatregel. Alleen als voor alle betrokkenen duidelijk is dat de betreffende persoon zich moet laten begeleiden, kan men de hiervoor genoemde gezamenlijke verantwoordelijkheid waarmaken. Dat is de reden waarom in het ochtendbulletin werd vermeld dat klager alleen begeleid door het huis mocht gaan.

Gelet op de bovenstaande bijzonderheden waarmee aan het in de inrichting geldende behandelklimaat vorm wordt gegeven – omtrent welk klimaat de beroepscommissie geen oordeel uitspreekt – is de beroepscommissie van oordeel dat het orde- en veiligheidsbelang opweegt tegen het belang van het respecteren van de privacy van klager.

Gelet op het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/4021/TA

Datum uitspraak:

20 februari 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Pompestichting te Nijmegen

Trefwoorden:

Vermissing

Artikelen:

Bvt art. 67

Samenvatting:

Vermissing niet voor rekening inrichting die heeft getekend voor ontvangst van twee pallets met dozen, maar niet voor inhoud van die dozen die niet bekend kon zijn vanwege het ontbreken van paklijsten. Onvoldoende aannemelijk dat klager eigendommen in inrichting heeft gezien. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Door de Pompestichting is nader onderzoek ingesteld naar de verzending van de eigendommen van klager van FPC De Woenselse Poort naar FPC Oostvaarderskliniek en vervolgens naar de Pompestichting, maar dit onderzoek heeft geen uitsluitel gegeven over de vraag

waar de door klager vermiste voorwerpen zijn (achter)gebleven. Die vermissing komt naar het oordeel van de beroepscommissie niet zonder meer voor rekening van de Pompestichting. Daarbij neemt de beroepscommissie in aanmerking dat de Pompestichting niet voor de inhoud van de binnengekomen dozen heeft getekend, maar alleen voor de ontvangst van twee pallets met dozen. De beroepscommissie acht, mede gelet op hetgeen de inrichting heeft betoogd, onvoldoende aannemelijk dat klager zijn eigendommen in de Pompestichting heeft (kunnen) (ge)zien, in aanmerking genomen dat klager daarover in zijn oorspronkelijke klaagschrift niets heeft opgemerkt.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan dan ook naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Overigens merkt de beroepscommissie op dat het aanbeveling verdient een meer sluitend systeem dan het in deze zaak toegepaste te ontwikkelen met betrekking tot de ontvangst en het beheer van eigendommen van verpleegden.

Zaaknummer:

14/4035/TA

Datum uitspraak:

13 februari 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.

Meer, C.W. van der

Wouda, drs. J.E.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 56

Samenvatting:

Geen schending van privacy door vermelding in de openbare notulen van de kliniekraad in de Middageditie dat klager heeft gezegd mogelijk de media in te gaan lichten. Dergelijke mededeling is niet vertrouwelijk. Klager heeft risico genomen dat zijn naam vermeld zou worden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie wijst het vlak voor aanvang van de zitting gedane verzoek om aanhouding van de behandeling van het beroep (en vier andere beroepszaken van klager) af, nu de Raad zelf het vervoer voor klager naar de zitting heeft geregeld en zowel klager als zijn raadsman er zelf voor hebben gekozen niet ter zitting aanwezig te zijn terwijl moet worden aangenomen dat zij daartoe wel in staat waren en klager daartoe ook, ondanks de hem opgelegde maatregel van afzondering, in de gelegenheid is gesteld.

a. De beroepscommissie komt tot het oordeel dat de beklagcommissie op goede gronden en met juistheid op het beklag onder a. heeft beslist. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Met betrekking tot de onderdelen b. en c. van het beklag heeft de beklagrechter zonder enig nader onderzoek vastgesteld

dat klager de in het beklag bestreden beslissingen onvoldoende nauwkeurig heeft omschreven en klager om die reden niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag. De beroepscommissie is van oordeel dat de beklagrechtter klager in de gelegenheid had moeten stellen zijn klachten toe te lichten en de inrichting om daarop te reageren teneinde de feiten in eerste aanleg vast te kunnen stellen. De beroepscommissie heeft klager en zijn raadsman in de gelegenheid gesteld de klachten ter zitting toe te lichten, maar daarvan is geen gebruik gemaakt. De beroepscommissie zal daarom uitgaan van de feiten zoals door de inrichting ter zitting naar voren gebracht.

b. Volgens de verklaring van de inrichting is er geen sprake geweest van een beslissing, nu personeel aan klager een aanbod tot onderzoek heeft gedaan en klager dit zelf heeft afgeslagen. Klager kan daarom op deze grond niet in zijn beklag worden ontvangen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

c. In het ochtendbulletin van dinsdag 29 april 2014 staat ten aanzien van klager niet meer vermeld dan dat hij op maandag is afgezonderd, dat hij in de nacht van maandag op dinsdag in alle ronden wakker is gezien en dat hij begeleid door het huis gaat. In het in de middageditie van 29 april 2014 opgenomen verslag van de kliniekraad van 28 april 2014 staat bij de mededelingen dat: "het absoluut niet de bedoeling is dat er Ochtendbulletins of Middagedities buiten de kliniek komen. Ook niet via de advocaat en dergelijke. Blijf elkaar hierop aanspreken." Verder staat daarbij klager met naam en toenaam vermeld als zijnde de aanleiding voor deze mededeling. Bij de rondvraag staat klager met naam en toenaam vermeld als zijnde voornemens om de media op

te zoeken, en staat vermeld dat gevraagd wordt of klager wel beseft wat hij daarmee teweeg kan brengen en dat veel patiënten daar boos over zijn.

Gelet op de inhoud van het klaagschrift en het behandelde ter zitting ziet de klacht van klager met name op het feit dat in de kliniekraad aan de orde is geweest wat hij naar zijn mening in vertrouwen aan sociotherapeuten heeft verklaard en dat dit in de middageditie is opgenomen, hetgeen klager ziet als schending van zijn privacy. Klager had daarom in zijn beklag moeten worden ontvangen. Namens de inrichting is ter zitting verklaard dat een dergelijk gesprek niet vertrouwelijk is en wordt besproken in de staf en de kliniekraad, alsmede dat het gebruikelijk is het verslag van de kliniekraad in de middageditie op te nemen. De beroepscommissie overweegt dat klagers stelling dat het gesprek met de sociotherapeuten vertrouwelijk was, niet is komen vast te staan nu de inrichting dit bestreden heeft. Klager had kunnen verwachten dat zijn mededeling over het mogelijk inlichten van de media serieus zou worden genomen en als zodanig zou worden besproken in de staf en de kliniekraad. Daarmee heeft klager het risico genomen dat zijn naam in dat verband vermeld zou worden in de notulen van de kliniekraad die openbaar zijn. Gelet hierop is geen sprake van schending van klagers privacy en zal het beklag daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

14/3468/TA

Datum uitspraak:

4 februari 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.

Meer, C.W. van der
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Dr. S. van Mesdag
te Groningen

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b onder b

Samenvatting:

Bij toepassing b-dwangbehandeling en voortzetting daarvan is voldaan aan de vereisten van de wet. Gelet op nog steeds voortduren daarvan wordt in overweging gegeven de zaak aan een extern deskundige zoals het Centrum voor Consultatie en Expertise voor te leggen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16b, onder b, Bvt kan het hoofd van de inrichting beslissen tot het toepassen van een zogenaamde b-dwangbehandeling, indien dit naar het oordeel van een arts, die in een tbs-inrichting doorgaans de behandelend psychiater zal zijn, volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen de inrichting doet veroorzaken af te wenden.

In artikel 34, eerste en tweede lid, Reglement verpleging ter beschikking gestelden (Rvt) is bepaald dat het hoofd van de inrichting alvorens te beslissen overleg voert met de arts en het afdelingshoofd, alsmede met de voor de behandeling verantwoordelijke psychiater als de b-dwangbehandeling noodzakelijk wordt geacht ter afwending van gevaar

dat voortvloeit uit de stoornis van de geestvermogens van klager. Op grond van het derde lid van dit artikel wordt in deze overleggen nagegaan of het gevaar niet op andere wijze kan worden afgewend.

Vast staat dat psychiater Van R., tevens plaatsvervanger van het hoofd van de inrichting, niet bij klagers behandeling is betrokken en de bestreden beslissing heeft genomen na overleg met de behandelend psychiater B. die ten tijde van de bestreden beslissingen van oordeel was dat een b-dwangbehandeling met Cisordinol volstrekt noodzakelijk was om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens van klager binnen de inrichting deed veroorzaken af te wenden.

Blijkens de stukken en het behandelde ter zitting is door de inrichting voldoende duidelijk gemaakt waarom het starten en voortzetten van een b-dwangbehandeling met Cisordinol volstrekt noodzakelijk werd geacht om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens van klager binnen de inrichting deed veroorzaken, af te wenden. Klagers psychische toestandbeeld was in de periode van langdurig, vrijwillig gebruik van Cisordinol vanaf 2009 stabiel en in die periode heeft klager incidentvrij gefunctioneerd. Op verzoek van klager is in mei 2013 overgegaan op Abilify, waarna klagers toestandbeeld verslechterde. Klager werd achterdochtig, zocht conflicten en gebruikte softdrugs. Klager is in oktober 2013 overgegaan op vrijwillige inname van Clozapine, maar is daarmee kort daarna in november 2013 gestopt, waarna hij geleidelijk decompenseerde en er sprake was van een aanzienlijke toename van het risico op incidenten. In het verleden is klager in een vergelijkbare toestand tot ernstige agressie gekomen (gijzeling,

geweld, brandstichting). Ook klager ziet de noodzaak van medicatie, maar verzet zich tegen het middel Cisordinol vanwege de bijwerkingen daarvan. Vast staat dat de behandelend psychiater en de commissie voorbehouden beslissingen ten tijde van de bestreden beslissingen vasthielden aan toediening van Cisordinol omdat dit middel, evenals Clozapine, als de meest adequate en effectieve medicatie voor klager werd beschouwd nu klager geen Clozapine als alternatief wenste te gebruiken en Abifily onvoldoende werkzaam was gebleken. Overigens is inmiddels in overleg met klager vanwege de bijwerkingen van Cisordinol besloten tot b-dwangbehandeling met een Haldoldepot.

In het licht van het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat aan de vereisten van de wet, alsmede aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid is voldaan. Artikel 34a Rvt is niet van toepassing op de b-dwangbehandeling als bedoeld in artikel 16b, onder b, Bvt, maar op de dwanghandeling als bedoeld in artikel 26 Bvt. Anders dan klager vindt de beroepscommissie dat het incident in De Kijvelanden wel mocht worden meegewogen bij de beoordeling van het gevaar dat klager veroorzaakte, ook al heeft dat incident een aantal jaren geleden plaatsgevonden. Doorslaggevend is de geestelijke toestand waarin klager ten tijde van beslissing tot de dwangbehandeling verkeerde in vergelijking met zijn toestand destijds in De Kijvelanden. Klager stelt dat hij medicatie van zijn eigen keuze had willen gebruiken. De beroepscommissie merkt op dat het juist doordat hij gesprekken met de behandelend psychiater uit de weg ging, lange tijd niet goed mogelijk is gebleken op een ander middel over te stappen.

Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

De beroepscommissie merkt op dat ter zitting is gebleken dat de b-dwangbehandeling nu nog steeds voortduurt. Gelet daarop geeft zij de inrichting in overweging om de zaak van klager voor te leggen aan een externe deskundige, zoals het Centrum voor Consultatie en Expertise te Utrecht. Het inwinnen van externe expertise en kundigheid in een uiterst complexe casus is in het kader van dwangbehandeling binnen de GGZ voorgeschreven en zou in dit geval ook in het forensische kader overwogen kunnen worden.

Zaaknummer:

14/3887/TB

Datum uitspraak:

11 februari 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Maanicus, mr. R.M.
Meer, C.W. van der
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime
gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Bvt art. 11

Samenvatting:

Afwijzing verzoek overplaatsing onredelijk gelet op de langdurige stagnatie van klagers behandeling. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen een maand, nog geen beslissing over tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Bij de overplaatsing van ter beschikking gestelden dient de Staatssecretaris, op grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt in zijn overwegingen te betrekken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de ter beschikking gestelde gezien de aard van de bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Uit de stukken, waaronder het verlengingsadvies tbs van FPC De Rooyse Wissel van 23 oktober 2014, het behandelplan van 5 september 2012 en de pro justitia rapportages van 2012 kan worden opgemaakt dat de behandeling van klager in FPC De Rooyse Wissel als een eerste daadwerkelijke behandel poging wordt beschouwd.

Uit de stukken en de behandeling ter zitting volgt voorts dat klagers behandeling al langdurig in een impasse verkeert - waarbij wordt opgemerkt dat met de poging klager uit te zetten naar Turkije kennelijk veel tijd gemoeid is geweest -, dat een longstayaanvraag is afgewezen en weliswaar in 2012 is besloten klager door middel van ruiling te doen overplaatsen naar een andere tbs-kliniek, maar daaraan kennelijk geen gevolg is gegeven.

Bij deze stand van zaken is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing klagers verzoek hem over te plaatsen naar FPC Oostvaarderskliniek of - zo begrijpt de beroepscommissie de raadvrouw: naar een andere tbs-inrichting - af te wijzen niet op goede gronden rust.

In het bijzonder gelet op de langdurige stagnatie van klagers behandeling in FPC De Rooyse Wissel moet de beslissing tot afwijzing van klagers verzoek tot overplaatsing naar een andere tbs-inrichting, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, onredelijk en onbillijk worden geacht.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

De beroepscommissie zal met toepassing van het bepaalde in artikel 66, derde lid, onder a van de Bvt in verbinding met artikel 69, vijfde lid van de Bvt de Staatssecretaris opdragen binnen uiterlijk een maand na ontvangst van en met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. In dit stadium ziet de beroepscommissie vooralsnog geen reden om een beslissing te nemen over een eventuele tegemoetkoming.

Zaaknummer:

14/4044/JA

Datum uitspraak:

26 januari 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.
Boer, J.G.J. de
Lucas, mr. E.
Lispert, mr. I. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij dej.j.i.
Den Hey-Acker te Breda,

Trefwoorden:

Informatieplicht; Ordemaatregel afzondering

Artikelen:

Bjj art. 25 lid 6; Bw art. 1:247; EVRM art. 8

Samenvatting:

Bij ordemaatregel van minder dan 24 uur ex wet geen noodzaak de ouders te informeren. Het toch informeren van ouders van klager die meerderjarig is en heeft aangegeven daarmee niet in te stemmen, is een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op eerbiediging van zijn privé leven. Beroep gegrond, in dit geval geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Gelet op de bewoordingen in de mededeling van 13 augustus 2014, alsmede het verweer van de directeur in de beklagprocedure, wordt vastgesteld dat sprake is van het opleggen van een ordemaatregel aan klager. Ingevolge artikel 25, zesde lid, Bjj draagt de directeur er zorg voor dat, ingeval de afzondering in de afzonderingscel langer dan 24 uur duurt, onder meer de ouders terstond hiervan in kennis worden gesteld.

Nu de maatregel voor een kortere duur was opgelegd, was reeds om die reden op grond van de wet geen noodzaak de ouders te informeren.

Voorts wordt het volgende overwogen. Conform artikel 1:247 Burgerlijk wetboek (Bw) omvat het ouderlijk gezag de plicht en het recht van de ouder zijn minderjarige kind te verzorgen en op te voeden. Gelet daarop is het van belang om in het kader van hun opvoedingstaak ouders van minderjarigen te betrekken bij en/of te informeren over de behandeling van de jeugdige, met uitzonderingen van de gevallen genoemd in de Bjj en Rjj waarin de jeugdige toestemming moet verlenen. Deze wettelijke opvoedingstaak vormt bij minderjarigen een rechtvaardigingsgrond voor de inmenging die met het verstrekken

van informatie zonder instemming van de minderjarige zelf wordt gemaakt op het recht van eerbiediging van diens privé leven, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Zodra de jeugdige achttien jaar wordt eindigen echter de opvoedingstaak en het gezag van de ouders en is dit wetsartikel niet langer een rechtvaardigingsgrond voor de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8, tweede lid, EVRM.

In het licht hiervan heeft de beroepscommissie eerder in een andere beroepszaak (12/3535/JA van 12 maart 2013) overwogen dat het informeren van ouders van een meerderjarige zonder diens toestemming over diens behandeling een ongerechtvaardigde inbreuk op diens recht op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM vormt. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient dit ook te gelden als het om het informeren over een ordemaatregel gaat.

Klager wil niet dat de inrichting zijn ouders op de hoogste stelt van incidenten waar hij bij betrokken was. Klager heeft meerdere keren bij het personeel aangegeven dat hij daartegen bezwaar heeft.

De beroepscommissie is van oordeel dat aangezien klager inmiddels meerderjarig is en zelf heeft aangegeven niet in te stemmen met het verstrekken van informatie aan zijn ouders, het desondanks informeren van de ouders een ongerechtvaardigde inbreuk maakt op het recht van klager op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard.

De beroepscommissie acht in dit geval geen termen aanwezig om aan klager vanwege de gegrondverklaring van het beroep een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

14/4344/JA

Datum uitspraak:

19 januari 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.

Boer, J.G.J. de

Lucas, mr. E.

Lispet, mr. I. (secre.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de j.j.i. Den Hey-Acker te Breda

Trefwoorden:

Ordemaatregel aanleiding;

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 24

Samenvatting:

Ordemaatregel voor duur van twee dagen voor onderzoek van verdenking niet onredelijk. Duur van vier dagen wordt onnodig geacht, niet is onderbouwd wat in die dagen is onderzocht. Beroep deels ongegrond en deels gegrond, tegemoetkoming 20 euro.

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting leidt de beroepscommissie af dat, ofschoon dit in de stukken van de directeur niet eenduidig is aangegeven, er sprake is van het opleggen van een ordemaatregel. Verder is gebleken dat ten aanzien van klager sprake was van verdenking van afpersing, bedreiging en het onder druk

zetten van een andere jongere. Om de aantijgingen te onderzoeken en mogelijke beïnvloeding te voorkomen is klager in de opvang geplaatst. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan de beslissing van de directeur om klager ter zake een ordemaatregel van afzondering in een andere verblijfsruimte dan de eigen verblijfsruimte op te leggen teneinde de situatie nader te onderzoeken, niet als onredelijk of onbillijk of disproportioneel worden aangemerkt. Wel wordt opgemerkt dat de duur van de maatregel, vier dagen, in dit verband onnodig wordt geacht, te meer nu niet is onderbouwd wat er gedurende al die dagen aan onderzoek is verricht. De beroepscommissie acht een periode van twee dagen in dit geval toereikend. Dat de maatregel langer dan de vier dagen heeft geduurd, zoals door klager wordt gesteld, vindt geen steun in de overgelegde stukken en is ook overigens niet aannemelijk gemaakt. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom ten aanzien van de oplegging van de maatregel voor de duur van twee dagen niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal dienaangaande worden bevestigd. Nu gelet op hetgeen hiervoor is overwogen de maatregel niet langer dan twee dagen had hoeven duren verklaart de beroepscommissie het beroep, voor zover gericht tegen de maatregel voor zover deze langer dan twee dagen heeft geduurd, gegrond. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager de na te noemen tegemoetkoming toe.

Zaaknummer:

15/0134/SJZ

Datum uitspraak:

22 januari 2015

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.; Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing

Artikelen:

Jw art. 6.5.2 en 6.3.1

Samenvatting:

Maatregel ex Jeugdwet opgelegd op moment dat onder Wet op de jeugdzorg afgegeven machtiging gesloten jeugdzorg geldig is. Verzoeker heeft zich niet aan afspraken in behandeltraject gehouden en sprake van incident. Verzoek schorsing tijdelijke overplaatsing naar andere locatie afgewezen.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de jeugdhulpaanbieder slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen de klacht is ingediend in strijd is met de wet dan wel zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Weliswaar heeft verzoeker aangevoerd dat de beslissing in strijd met artikel 5 EVRM is genomen omdat de op 10 december 2014

afgegeven machtiging gesloten jeugdzorg geldig is tot 1 februari 2015 en er niet zonder meer van uit mag worden gegaan dat verzoekers verblijf in de gesloten jeugdzorg daarna zal worden voortgezet. De maatregel is echter opgelegd op het moment dat de bedoelde machtiging geldig is en verzoeker rechtmatig is ingesloten. Uit de inlichtingen namens de jeugdhulpaanbieder van Horizon, locatie De Vaart, komt naar voren dat inmiddels een verlenging van de machtiging is aangevraagd en dat dit verzoek op 26 januari 2015 door de kinderrechter zal worden behandeld.

Namens verzoeker is verder aangevoerd dat slechts sprake is van een voorlopig perspectiefplan en dat de tijdelijke overplaatsing niet in een hulpverleningsplan is opgenomen. In het voorlopig perspectiefplan van 20 november 2014, dat geldt zolang geen definitief hulpverleningsplan is opgesteld, is echter onder 3.2 opgenomen dat verzoeker, als hij zich niet aan de met hem gemaakte afspraken in het kader van het behandeltraject 'hand in hand' houdt, tijdelijk wordt overgeplaatst naar de locatie 't Anker. Uit de door de jeugdhulpaanbieder van Horizon, locatie De Vaart verstrekte inlichtingen komt naar voren dat verzoeker zich niet aan de bedoelde afspraken heeft gehouden. Zo liet verzoeker zelfbepalend gedrag zien, nam hij zijn agressiedempende medicatie niet in en heeft op 5 januari 2015 een incident plaatsgevonden, waarbij verzoeker verbaal agressief was en met een mes heeft geprobeerd de deur van het personeelskantoor te openen. Er kan dan ook naar het voorlopig oordeel van de voorzitter niet gezegd worden dat de beslissing waartegen de klacht is ingediend in strijd is met de wet of verdrag dan wel zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment over te gaan tot

schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing.

Het verzoek zal daarom worden afgewezen.

gaan tot schorsing van de (verdere)

tenuitvoerlegging van die beslissing.

Het verzoek zal daarom worden afgewezen.